

Veljekset merirosvot

Olipa kerran kaksi veljestä, jotka olivat merirosvoja. He pitivät kovasti Lyypekin kaupungista, koska siellä oli paljon kauppiaita ja heillä oli aina hyviä ja arvokkaita tavaroita.

Legendan mukaan veljekset, Märt ja Priit, olivat kerran yrittäneet ryöstää noitalaivan. Valitettavasti he eivät osuneet noitaan, ja noita kirosi heidät niin, että jos kuningas katsoi heitä silmiin, he eivät voineet liikkua. Priit ja Märt nauroivat ääneen ja ihmettelivät, mikä muu kirous olikaan. Noita sanoi: "Naurakaa, naurakaa, se joka nauraa viimeisenä, nauraa paljon paremmin." Tämän sanottuaan hän oli kadonnut, eivätkä veljekset päästäneet ääntäkään.

Eräänä päivänä, kun he olivat varastamassa suolaa ja kangasta eräältä kauppiaalta Lyypekin kaupungissa, he huomasivat, että torille oli kerääntynyt niin paljon kauppiaita ja talonpoikia. He kaikki olivat menneet katsomaan ja tervehtimään kuningasta, sillä sellaista näkyä ei nähty usein. Kun Märt ja Priit pakenivat kauppiaalta varastamansa tavarat mukanaan, kuningas huomasi heidät ja katsoi heitä suoraan silmiin. He pysähtyivät hetkeksi eivätkä voineet liikkua. Kun kauppias sai heidät kiinni, hän tyhjensi heidän taskunsa ja kertoi kuninkaalle koko tarinan. Kuningas päätti panna heidät vankilaan sadaksi vuodeksi, jotta he ehtivät miettiä tekoaan.

Kun he olivat matkalla vankilaan, kuningas katsoi hetkeksi muualle, ja veljekset alkoivat heti juosta niin nopeasti kuin pystyivät. He juoksivat veneeseen ja pakenivat täpärästi kuninkaan otteesta. Puolet ajasta he juoksivat silmät sidottuina, koska pelkäsivät kirousta. Priit ja Märt iloitsivat veneessä, kun he yhtäkkiä näkivät kaukana suuren lohikäärmeen, jonka päässä istui kuningas. Veljekset joutuivat paniikkiin, huusivat ja juoksivat ympäriinsä kuumeisesti. Lopulta he hyppäsivät veteen ja odottivat, että kuningas lentäisi lohikäärmeen kanssa pois.

Yöllä, kun kaikki oli hiljaista ja pimeää, he päättivät lopulta nousta vedestä, sillä kuningas oli jo kauan sitten kadonnut. Kun he pääsivät veneeseen, he näkivät kuninkaan istuvan keskellä venettä ja juovan teetä pöydän ääressä. Kun kuningas katsoi heitä silmiin, he eivät voineet liikkua. Kuningas nosti heidät leijaan ja lensi Lyypekin korkeimman kukkulan huipulle. Siellä hän laski Märdin ja Priidun maahan ja lensi iloisesti pois. Veljekset itkivät kolme päivää, kunnes yhtäkkiä ilmestyi noita. Märt ja Priit laskeutuivat polvilleen ja rukoilivat noitaa auttamaan heidät alas kukkulan huipulta. Noita heittäytyi selälleen ja alkoi nauraa kovaa. Niin se nauroi siellä iltaan asti, kunnes lopulta väsyi ja kertoi veljilleen: "Se, joka nauraa viimeisenä, nauraa paljon paremmin." Tämän sanottuaan hän katosi, eikä kukaan enää koskaan nähnyt häntä. Mutta tarinasta tuli hyvin suosittu kauppiaiden keskuudessa, eikä kukaan enää koskaan uskaltanut ryöstää kauppiasta. Legendan mukaan Priitin ja Märtin veljekset eivät ole vieläkään tulleet alas tuon kukkulan huipulta.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)